

at Jytte bar en splinterny, grønligræd Dragt af delikat Farve. Dernæst saae han, at hendes Ansigt havde et alvorligt og tankefuldt Udtryk, som han ikke kendte, men som virkede interessant. I det hele nød han hende i disse Øjeblikke med en ny Lyst. Det var som at belure hende gennem et Nøglehul. Han kunde huske, at han den første Gang, han var sammen med hende, havde fundet hende lidt kort-halset og en Tomme for lille. Men her, hvor han saae hende halvt fra Nakken, tog hun sig mærkværdig slank ud. Det var altsaa de blødt formede, tunge Bryster, der gav hende denne ejendommelige, jomfru-moderlige Charme . . . Nu lænede hun sig tilbage mod Stoleryggen, og . . . Ah! Endelig! Hendes Blik søgte hen mod den Hjørneplads paa første Række, der stod tom. Han havde udtrykkeligt fortalt hende, at han skulde sidde der. Og nu gled Øjnene i. Barmen løftede sig som spændt af længselsfyldte Drømme. Galdt de Længsler ham? Eller var det bare Musikens luftige Drømmesyner? . . . Han vilde give et halvt Aar af sit Liv for at vide det!

En mægtig Bifaldsstorm slog gennem Salen. Symfonien var tilende, uden at han havde hørt en Tone. I det samme blev Lyset skruet op. For ikke at blive opdaget skyndte han sig ud af Logen.

Det havde egenlig været hans Hensigt nu at vise sig paa sin Plads i Parkettet; men i Stedet for gik